

Brusel·les
11.XI.2009

Senyors diputats del Parlament europeu:

Hem vingut davant de vostès un grup de parlants d'una llengua europea que en diversos moments de la seva història ha tingut una producció i una qualitat de primer ordre. Una llengua que durant els segles XII al XV va comptar amb una prosa i una poesia de gran riquesa i subtilitat en tots els terrenys de la vida pública i privada, administratiu, científic, històric, filosòfic, religiós i literari. Amb figures de talla internacional com Ramon Llull, Ausiàs March, Jaume I o Sant Vicent Ferrer. Aquesta diversa i rica manifestació cultural és editada, traduïda i comentada encara avui per erudits d'arreu d'Europa.

Després dels segles medievals aquesta llengua va sofrir un afebliment en la vida pública i escrita que va durar diversos segles, però des de mitjan segle XIX fins avui s'ha tornat a recuperar: ha tornat a donar grans obres de creació a la comunitat internacional i ha traduït la literatura més important de qualsevol llengua. Aquest ressorgiment ha estat degut gairebé exclusivament a la voluntat de les diverses comunitats catalanoparlants de preservar la seva llengua i la seva cultura i a l'esforç popular per aconseguir-ho. Avui mateix els parlants d'aquesta llengua hem aconseguit de tenir un domini lingüístic específic d'internet, ".cat". En molt pocs moments hem comptat amb una estructura política que donés suport a aquesta fèrria voluntat de salvar la nostra cultura; al contrari, generalment aquesta estructura ens ha estat adversa, fins i tot greument adversa en diversos períodes.

Efectivament, l'organització política que ha tingut durant els darrers segles l'espai que avui constitueix la Unió Europea, i concretament la que té actualment, ha fet que aquesta llengua i la cultura que s'hi vehicula manquin del suport imprescindible per poder sobreviure en les condicions del món d'avui, en què impera la globalització, la mobilitat, les migracions, els grans trusts econòmics, els totpoderosos mitjans audiovisuals i en què les llengües demogràficament o políticament més fortes s'imposen sobre totes les altres i les arraconen, especialment les que no compten amb el suport polític adequat.

La nostra llengua es parla en quatre Estats europeus (França, Espanya, Itàlia i Andorra) i té un nombre de parlants efectius d'uns vuit milions de persones, un nombre més gran que diverses de les llengües que la Unió Europea reconeix, acull i protegeix com a llengües de treball de ple dret pel simple fet que tenen un Estat al darrere, la qual cosa proporciona a aquestes darreres llengües una estabilitat i una potència expansiva encara més grans i més desproporcionades sobre les altres llengües.

La Unió europea ha donat proves de voler preservar els valors culturals i distintius dels diversos pobles que la formen, però fins ara les comunitats catalanoparlants no han pogut beneficiar-se d'aquesta voluntat a causa de les circumstàncies estrictament polítiques a què ens hem referit. Demanem, doncs, per a la nostra llengua el mateix reconeixement i el mateix suport que reben les altres llengües al·ludides; això és, el reconeixement polític i legal i el suport moral i econòmic imprescindibles per poder

superar els greus desavantages soferts durant segles i poder-se desenvolupar amb normalitat en el complex món actual.

Moltes gràcies per la seva atenció i per la bona voluntat que no dubtem que aplicaran al nostre cas.